

27 СЕРПНЯ ВІДСВЯТКУВАВ 70-РІЧЧЯ ДАНИЛЕВСЬКИЙ ВОЛОДИМИР ІЛІЧ!

**Володимир Іліч
ДАНИЛЕВСЬКИЙ**

Ми, всі його друзі та колеги, вітаємо ювіляра і на знак особливої поваги до нього вирішили відступити від традиційного поздоровлення... Точніше, ми його поздоровляємо його ж власним експрес-інтерв'ю.

- Володимире Ілічу, Ви родом із запорізьких козаків і рідне село у Вас – Бурчак. Чому воно так називається?

- Це колишня невеличка база відпочинку чумаків на їхньому Чумацькому шляху біля потужного бурчастого джерела з доброю водою. З цього й назва. Розросло село вже пізніше... тут був і великий кінський завод, розводили рисаків, важковозів..., був іподром, навіть свій цегляний завод... Гарне село.

- Як з такого гарного села Ви потрапили до Дніпропетровського інституту інженерів транспорту?

- Після школи на початку 60-х сільські справи вже ставали кепськими, тому батько каже: «Давай-но, синку, шукати свій шлях». А тут знайомі хлопці приїхали із залізничного училища із Запоріжжя. Хоча за кашкети їх кликали «бакланами», але в цілому форма у них була дуже красива... Екзамени я здав відмінно і ось так став учнем училища при Запорізькому спочатку паровозному, а потім електровозоремонтному заводі. На цьому ж заводі працював слюсарем і брав участь в освоєнні ремонту електровозів. Це було вперше у Радянському Союзі, а самі електровози спочатку були «лендлізівські», американські С-10. Із тих часів на ЗЕРЗ сформувалась конструкторська та технологічна школа саме з ремонтною специфікою. Потім я потрапив до армії, наприкінці пройшов курси та здав екзамени в ДІТ і став студентом.

- Давайте пройдемося по Вашому життю, згадаємо ті етапи, про які можна сказати «вперше...»

- Біля Дніпропетровська на станції Синельникове вперше зустрів свою дружину, яка якраз із мого ж села... Після інституту, на Львівському локомотиворемонтному заводі я вперше очолив групу фахівців з організації ремонтів електровозів і ще й зараз пам'ятаю перший відремонтований ВЛ-8 №852. Потім у 1979 я став першим директором Львівського трамвайно-тролейбусного ремонтного заводу. Потім перший інфаркт, і я попросився головним технологом на ЛЛРЗ, де вперше освоювали ремонт електричних машин... Багато чого цікавого можна розказати: діти, сім'я, робота...

- ...Потім вперше – перебудова, криза, незалежність України, реорганізація промисловості в умовах падіння виробництва...

- ...Та ще з розривом старої налагодженої кооперації... Вперше майже самостійне виживання підприємств. Уперше беру участь у створенні консорціуму «Укрзалізпром», у корпоратизації підприємств, у створенні холдингової компанії «Укрзалізремаш»... А потім, це вже у новому тисячолітті, зі зростанням корупції в Україні якось я «не приїхав до двору» і вперше став безробітним. За рік до пенсії! Та ще й була негласна вказівка ніде не брати Данилевського на роботу. Довелося вперше освоювати роботу в незалежних приватних компаніях, захистити дисертацію. Дякуючи самостійним, порядним керівникам, влаштувався на викладацьку роботу в ДЕТУТ... А у 2010 – знову в Україні криза... Думаю, що на посаді проректора з наукової роботи мені дещо зробити вдалося, принаймні важливі для цього року договори з фінансуванням оформлено... Але далі, мабуть, для всіх нас слів «вперше, вперше...» буде менше й менше, поки економіка не вийде з кризи.

- І все ж таки, як Ви дивитесь на подальшу перспективу? Чи є якийсь оптимізм?

- Багато чого прояснить кінець року. Я маю на увазі ситуацію для всієї країни. Думаю, Україна вистійть зараз і в подальші роки. Всі кризи буде подолано. Так що є почуття необхідності у продовженні своєї викладацької та наукової роботи, адже дуже перспективним залишається впровадження нових матеріалів для електричних машин в електровозах та застосування методів випробування з ІТ-технологіями...

- А ще нові технології виховання онуків та правнуків...

- І це теж. Життя не зупиняється.

- Дякуємо і ще раз вітаємо Вас від імені Ваших друзів, колег і від журналу.

Головний редактор

Василь Голян

Інтерв'ю підготував Ю.Коваленко